

FOLK OG LAND

NR. 32 — 12. ÅRGANG

LØRDAG 7. DESEMBER 1963

LØSSALG 85 ØRE

ANDERS JOHNSSON:

Modern Hæxjakt

I sammenheng med det siste skandinaviske initiativ i hetsen mot de hvite i Sør-Afrika, vil efterfølgende artikkel, som ble skrevet for et år siden, fortsatt ha aktualitet, og kan være egnet til å klarne begrepene på flere områder:

Händelserna i Afrika tillika med rasbråken i USA hava medfört, att den urgamla striden om ärftlighet och människans anpassning till yttervärlden samt skilda rasers egenskaper och värde åter flammat upp till en bitter kamp.

Frånsett det stora intresse, som kunskapen om människan själv borde väcka hos varje tänkande individ, torde fortsatt fri forskning angående omvärldens och arvets inverkan på vårt släkte vara önskvärd, eftersom dessa faktorer tydligen varit och förbliva av största betydelse för skapandet och upprätthållandet av civilisation och kultur.

Tyvär vill man i våra dagar göra våld på tanke- och yttrandefriheten på detta område. Varje försök att framhäva arvets betydelse betecknas av våra marxistiska herrar och deras medlöpare som «raspropaganda», vilken skulle strida mot demokratins (läs marxisternas) intressen och därefter bör undertryckas. Både polismakten och mjukryggade «vetenskapsmän» sätts in i hæxjakten. En verkligt skön företeelse i vårt liberalsocialistiska välfärdssamhälle, där de nu härskande elementen alltid skriat sig hesa om frihet in i det absurda.

Saken har aktualiserats genom en pamflett med titeln «Genetik och antropologi» som nyligen spritts bland läroverken i Stockholm. Dess innehåll har av professorn i ärftlighetslära K. G. Lünig — tydligen i avsikt att redan

från början göra skriften misstänkt och fördömlig — förklarats vara direkt «raspropaganda». Uttalandet förefaller egendomligt. Man skulle väl kunnat tro, att professor Lünig med glädje bort hälsa varje försök att draga uppmärksamheten till hans eget ämne, även om inläggen voro valhänta eller i viss mån felaktiga. Denna vetenskapsgren lever ju på svältkost, sedan myndigheterna slopat Rasbiologiska Institutet.

I sin negativa kritik kommer professor L. först in på frågan om «prognati» (ett apliknande drag) och förklarar, att pamflettens uppgift här om saknar vetenskaplig grund. Detta må vara hänt, men den gode professorn torde väl inte kunna förneka, att en sådan återkastning (retrogression) kan förekomma. Förresten hör väl detta problem till vetenskapens utmarker. I nöd på verkliga sakskäl kan man givetvis använda knappologiska tillhyg-

gen, men detta verkar sökt. Här fanns ett tillfälle att gå in på huvudfrågan — arv och miljö — men här bränns det. Våra regeringstrogna vetenskapsare måste se till, att deras facit stämmer med de marxistiska doktrinerna. Sanningens förfäktare hava ingen plats i systemet och göra sig ej besvär, när det gäller befordran eller karriär inom facket.

Angående nästa punkt i professors kritik — sinnesslöa kvinnors barnrikedom — saknas säkerligen statistiska uppgifter, men å andra sidan har det ofta förekommit, att svagt begåvade individer, utan ansvar för sin avkomma, skaffat en mängd barn till världen. Redan en hastig undersökning om vissa förhållanden i landskommunerna och rättstvister angående sinnesslöa personers mantalskrivning torde ge en viss inblick i läget. Under alla förhållanden röra vi oss här på så osäker mark, att tvärsäkra uttalanden förefalla övermaga.

Underligt är vidare professor Lünigs försätliga påpekande, att pamflettens författare ej omtalat vad de mena med «lägre raser och lågt stående individer». Skulle detta verkligen behövas? Är ej skillnaden klar mellan den vita ras, som sedan sumerernas, babylonernas, egypternas och de många europeiska folkens framträdande skapat högtstående kulturer, och de svartingar, hottentotter, bushnegrer och andra, vilka

(Forts. s. 7)

Den store Norgesvenn Winston Churchill

Og hans iherdige forsøk på å bringe Norge krigens redsler

«Dagbladet» bragte for noen tid siden et intervju med en «erfaren krigskorrespondent» som «vil lage bok om Quisling». En kan vel tenke seg hva slags bok det blir, når han søker sine opplysninger i «Dagbladet»!

Men det var ikke den side av saken vi skulle beskjeftige oss med idag. Den erfarne krigskorrespondent viste seg å være engelskmannen Ralph Hewin og han fortalte noe som det er all grunn til å feste seg ved på bakgrunn blant annet av de avsløringer Ironsides dagbok nå påny bragte om at det var Winston Churchill som var hovedmannen bak de britiske angrepsplaner mot Norge. Han la dem frem første gang straks han og hans krigshisservenner hadde fått i stand annen verdenskrig.

Mr. Hewin fortalte til «Dagbladet» mye rart, blant annet dette at han i «Aftenposten»s lokaler så «for siste gang i Norge at Gestapo redigerte nyhetene» og det måtte i sannhet være et usedvanlig syn. Iallfall blandet dette Gestapo seg ikke inn i redaksjonen av «Fritt Folk», det gjorde derimot Rikskommisariatets Presseabteilung.

Men, det høres naturligvis mere interessant ut med Gestapo enn med den tykke og forholdsvis godslige herr Moser som var en slik god venn av «Dagbladet» den gang.

Speselt interessant var imidlertid det den britiske journalist fortalte om Mr. Churchills besøk i Oslo i 1948, da han stod ved siden av denne Norges største uvenn på Slottsbalkongen og iakttok hans reaksjoner. Det er typisk for nordmennene dette at de anbringer en veldig statue av krigsforbryteren Roose-

Forts. side 6

FN's innstans i Kongo bygger just på foreställningen, att de svarta endast behöva skolning och utbildning för att snabbt bliva ikvårdiga med den vita mannen — —

With the memory of the events of 1940 fresh in mind, I convey my greetings to Narvik in its jubilee year and to the Nordic Turistforening.

Winston Churchill

Han nektet seg intet: Hilsen til Narvik fra mannen som påførte byen krig og ødeleggelse!

Bokanmeldelser ved Siegfried:

Fra asfaltpressen

Roar Petersen: *MANGT ET HUS Å BYGGE*. — Aschehoug.

Boken henter sitt miljø fra en Oslo-avis, nærmere bestemt en middagsavis, og vi tipper da VERDENS GANG, skjønt det naturligvis like godt kan være DAGBLADET. De står jo omtrent på samme moralske nivå. Det er sannelig ikke megen stas ved den karakterløse unge slubberten som havner i dette miljøet, men de glimt vi får av hans nærmeste sjef og hans kolleger er stort sett heller ikke oppmuntrende. Det kan vel være sundt for folk å få noen gløtt bak fasaden på og hykleriet hos disse opinionsfordere i asfaltpressen, men særlig oppbyggelig lesning er det ikke.

* * *

Wirtschaftswunderets teoretiske bakgrunn

Ludwig Erhard: *VELSTAND FOR ALLE*. — Dreyer.

Tyskland har igjen steget opp som en verdensmakt selv i sin tredelte skikkelse, og interessen samler seg om de menn som står i spissen for dette ukuelige folk som reiser seg påny og påny etter å være trampet brutalt ned av sine fiender.

Nå er det jo så at dagens tyske ledere ingenlunde er båret frem av det tyske folk selv. De er hjulpet til makt og ære av okkupasjonsmaktene, spesielt da det USA som allerede straks etter krigen begynte sin infiltrasjonspolitikk i den gamle verdensdel. Noen sjange til å skifte ut disse av fienden utplukkede ledere har det tyske folk naturligvis ikke hatt. Det er jo en av partipolitikens velsignelser at det ikke er mulig å bli kvitt de partipolitikere igjen som en gang har fått foten innenfor. Hvorledes skulle det kunne skje?

Den nye tyske forbundskansler Ludwig Erhard er håndplukket av den amerikanske okkupasjonsmakt og han tjener sine herrer godt til ulukke for det Europa

som holdt på å komme til sans og samling igjen etter de nedverdige år som kasteball mellom øst og vest. Han startet med en solid ryggdekning av dollars, han utnyttet smart den amerikanske stor-kapitals ønske om å få bruke det ruinerte Tyskland som spekulasjonsfelt, og han fikk utfolde seg i fred og noenlunde politisk ubemerkethet i ly av den mere robuste og politiske markerte Adenauer.

Som statsmann er Erhard derfor et temmelig ubeskrevet blad. Det eneste man egentlig vet om ham er at han er USA-mann for alle pengene. Men på den annen side har han et markert ansikt når det gjelder Tysklands økonomiske politikk fra 1948 og utover. Han er mannen som har fått æren for Wirtschaftswunderet og som vel også i stor utstrekning har det, selv om det nok er selve den tyske folkekarakter, den utrettelige flid og den uutrydte pliktfølelse som er selve grunnvullen til underet.

Erhard er på det økonomiske område blitt selve liberalismens yppersteprest. Det vil si at han jo selv hevder å ha laget en slags ny form for liberalisme som adskiller seg fra den klassiske. Han kaller det for «social markedsøkonomi» og sier at det er et alternativ til både denne klassiske liberalisme og til den sosialistiske planøkonomi. I den foreliggende bok har han beskrevet og begrunnet sitt system og sitt syn, og det er naturligvis uhyre interessant å sette seg inn i synsmåter som i praksis har kunnet fremvise så glimrende resultater, selv om en har vanskelig for å fatte at det som legges frem skal være så epokegjørende.

Vi har ikke megen sympati til overs for den erhardske politikk i europeisk målestokk og vi frykter for den skjebnesvangre innflydelse han kan komme til å øve på utviklingen fremover. Men det forhindrer ikke at en på det økonomiske område med den aller største interesse setter seg inn i den klare utredning han gir i denne bok om grunnlinjene i sitt syn.

* * *

Forrykende atlantehavsstorm

Hammond Innes: *HAV UTEN NÅDE*. — Ernst G. Mortensen

Hammond Innes er en av dagens mest leste britiske forfattere og bøkene hans oversettes til mange sprog. Han er nå 50 år gammel og tjenstgjorde under verdenskrigen som krigskorrespondent med stor inflytelse på krigføringen. Han skildrer gjerne fremmede og særpregede miljøer og han er da også bereist som få. Han har besøkt eskimoene ved Hudson Bay, arabere i Sahara, han har deltatt i fiske i Nord-Norge, i hvalfangst og som cowboy.

I denne boken er en liten øy ytterst på Hebridene bakgrunn for handlingen. Han har selv oppsøkt den og han har opplevd den forrykende Atlanterhavstorm som danner rammen om bokens hendelser. Øya ble kolonisert av norske vikinger og var bebodd helt til 1930. Både stedsnavn og mange uttrykk viser norsk opprinnelse.

Det er en dramatisk og intens roman som skildrer sterke og steile personer i et miljø hvor elementene raser og menneskenes kamp gjelder liv og død.

* * *

Familieroman fra århundreskiftet

Kitty Lossius: *Christoffers ring*. — Aschehoug.

Forfatterinnen bærer et godt gammelt Kristiansundnavn og det er da også en hyggelig og god familieroman fra denne by omkring århundreskiftet hun kommer med i år etter lang tids taushet. Hovedpersonen er skolepiken Chris Hoffmann. Hennes foreldre, som er et høyst ulike par, blir separert etter et økonomisk krakk og moren klarer i forsakelse og energi å holde liv i familien ved hjelp av en liten manufakturbutikk. Det er en god bok, en fengslende roman fra en tid som idag forekommer oss like uvirkelig som fjern. Det er godt å vende tilbake til den selv om det bare er i en bok.

~~~~~

En hilsen fra Skorzeny

I et brev av 31. oktober i år til en norsk SS-mann skriver Otto Skorzeny bl. a.:

«— I alle fall håper jeg at alle vi som deltok i den siste krigen, og holdt ut til den bitre slutt, ikke behøver å skamme oss over vår fortid, men tvertimot kan være stolte».

KONRAD SUNDLO:

«Dra a dere på beina å gå barbeint!»

Marsjhistorie fra Trøndelag

Det har vært endel skrivrier i avisene om en såkalt «dødsmarsj» oppe ved Harstad, hvor befalelevne etter en dagsmarsj på 34 km på flat vei hadde fått gnagsår og hadde det så vondt at sjefen for hæren fant å måtte ta affære. Og jeg fikk lyst til å fortelle om «mine» befalelever, som for snart femti år siden marsjerte vel så godt enda forsvarsbudsjettet dengang var på ca. 50 millioner mot nu ca. 1750 millioner og enda man nu har massevis med dekorert befal som er blitt opplært i Sverige, England og USA, mens man dengang måtte nøye seg med befal fra norsk krigsskole og norske underoffisersskoler. — Det var altså i 1915. —

Jeg var dengang i Trondheim sjef for 5. Divisjons Underoffisersskole, som den sommeren lå på Rindleret, ca. 1 mil innenfor Levanger, og som vanlig om sommeren trente vi iherdig i friidrett, særlig løp over lengere distanser. Jeg hadde nemlig besluttet å ta en stor utmarsj med Skolen. Da alt var klappet og klart kom divisjons-sjefen, general Spørck på besøk, knurret endel firte ut litt sur kritikk, reiste igjen om kvelden og så startet vi neste morgen. Ruten gikk over Kvam—Grong—Sørli, tilbake over fjellet til Snåsa—Steinkjer. Ialt ca. 35 mil.

Guttene, ca. 100—120, bar feltmessig pakning, altså 11 kg, hvortil kom gevær. Vi marsjerte i lange «trekker» på godt og vel en time og tok så ca. 20—30 minutters hvil. Under hvilen skulle guttene legge fra seg ryggsekken, løse på trøya, ta av seg støvla og lufte fotklutene. Befalet hadde ordre til å passe på at dette ble gjort. Som tren hadde vi med oss hest med langkierre helt til vi strøk til fjells i Sørli. Vi levde av landet, idet fremsendt patulje sørget for å bestille

brød, rømmegraut, ørret og egg til vi kom. —

Dagens vanlige marsjengde var ca. 30 km. og hele marsjen gikk fint, så en dag var vi uten en efternøler på Sjem i Snåsa og herfra var det ca. 60 km. til Steinkjer, en strekning jeg besluttet å ta på 1 dag. Men guttene bar denne siste dagen bare ryggsekk med mat, og geværet. Den tyngre bagasjen ble med dampbåt og jernbanetog ekspedert til Steinkjer. —

Så la vi iveri. Langs Snåsavatnets østside, og med tid og stunder hadde vi gjort unna ca. 5 mil og holdt hvil i høyde med Sunnan, hvor jernbanen begynte.

Her opplevde jeg den overraskelse at 2 av elevene kom og ba om å få reise med toget, da de hadde fått gnagsår.

Jeg hadde alltid lagt an på å lære elevene betydningen av hårdførhet og andre soldaterdyder, så jeg svarte uten betenkning:

«Reise med toget? Komme til Steinkjer som fine folk? Ikke tale om! Dra a dere på beina og gå barbeint!»

De kom ikke med en eneste innvending.

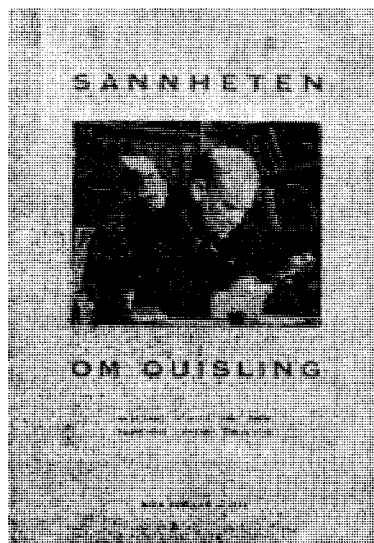
«Javel, Herr Kaptein!» sa de.

Så rigget de av seg på beina og labbet iveri mot Steinkjer, hvortil de kom sammen med oss andre. De var soldater, disse unge guttene. De beviste i praksis at århundreders nedbrytende agitasjon og unasjonalt politikk ikke hadde klart å utrydde soldaterinstinkt, fordi dette er en uløselig del av den norske folkekarakter.

Og fordi de minnet meg om dette, vil jeg alltid med takknemlighet minnes de 2 elever som kom frem fra Norges bondeland og ga meg beviset:

Hafstad fra Nordmøre, og Morstøl fra Romsdal.

Konrad Sundlo.

Fåes i **FOLK OG LAND'S** BOKTJENESTE. Pris kr. 9,-

DIN HJELP EN ÆRESSAK!

Vet du hvordan forholdene er for våre krigsinvalide frontkjempere og varig skadede?

Vet du at mange av våre falne frontkjempere efterlot seg hustru og barn?

Vet du at disse er utelukket fra vårt lands krigspensjonering og støtteordninger for krigsinvalider og falnes efterlatte?

Har du tenkt over hva DU kan gjøre for disse våre falnes efterlatte og for å bedre og lindre invalidenes kår?

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede har hittil registrert behov for hjelp for i alt 229 mennesker. Mange er blitt hjulpet, men trenger fortsatt hjelp. Helst skulle vi utvide vår hjelpevirksomhet.

Bidrag kan sendes:

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE
FRONTKJEMPERE OG FALNES EFTERLATTE,
Postboks 1407 V, Oslo — Postgirokonto 180 70

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Skuddene i vest**

Hele verden har, som rimelig kan være, i den siste tid vært opptatt av mordet på den vestlige krigsblokks leder, den amerikanske president Kennedy. De fleste mennesker er oppfylt av gru og forferdelse over det som har hendt, for selv om det ikke er første gang i løpet av de senere år at en statsleder har falt for morderhånd, så er det høyst uvanlig at slike ting foregår i den mere siviliserte del av verden.

Og det er vel på dette punkt en kanskje først og fremst er blitt skaket opp i Europa. Menneskelige tragedier er det jo fullt opp av hver eneste dag, arbeidere kveles langsomt i sammenraste gruber, fiskere og sjøfolk omkommer på havet, fredelige mennesker blir slått ned på gaten. Alle sammen dør de fra slekt og venner, fra hustruer og barn. Og alle sammen dør de uten selv å ha valgt å ville sole seg i glansen av en statsjefs embete. Titusner på titusner omkommer ved flom og naturkatastrofer, verdenskrigen etterlot seg millioner av ofre, og da krigen var slutt falt den ene etter den annen av de gamle statsledere på den tapende side sammen foran eksekusjonskommandoens salver eller utåndet i de angelsaksiske galger. Vi for vår del er vant til at døden gjør sin høst blant folk som stod oss nærmere og hvis politikk og livssyn falt mere sammen med vårt enn når det gjelder en amerikansk president.

Alle mennesker som har bevart noe av sin menneskelighet, vil føle sorg og rystelse over en ung og dynamisk statsleder som rives brutalt bort på denne måte, men det er naturlig for oss europeere i sin alminnelighet og oss nordmenn i særdeleshet å føle en spesiell rystelse over at slike hendelser kan finne sted i den stat i hvis hender vi så tankeløst og uansvarlig har lagt vår skjebne.

Her har vi fått demonstrert i all sin gru det moralske nivå i den stat som leder den såkalte vestlige blokk, den stat som i sitt moralske hykleri har forbeholdt seg eneretten til å bestemme over krig og fred, liv eller atomdød. For Norges vedkommende: den stat som har fått retten til å avgjøre om våre livsinteresser er «lokale affærer» i klasse med Korea, Laos og Tyskland, som en kan forhandle om ettersom de blir aktuelle. Med den annen hovedpartner: det bloddryppende røde østblokkrike.

Vi er redd en her i Norge selv nå ikke tar lærdom av de skudd som ble løsnet «derover i vest». En er jo allerede i full gang med å bygge opp «Vestens nye store leder» den amerikanske småpolitiker Lyndon B. Johnson, og snart vil vi få «Johnson-runder» og «Johnson-initiativ» til glede og frelse for det forrådde Europa. Det er visst ingen fare for at de berømmelige ledere i øst og de i vest ikke skal finne hverandre i kjøpslången om det halvdøde Europa. De har gode hjelpere Europa rundt i churchillinspirerte britiske lakeier, i amerikanskinnsatte tyske «statsmenn», i forvrøvlede nordiske partipolitikere og i alle de andre europeiske dollarsmennene.

Og det mord i USA som ble fulgt hakk i hel av et nytt mord midt for nesen på politiet og som i et lynglimt viste oss avgrunnen vi står ved, det blir nok snart bortforklart. For hva sier ikke det berømmelige heimefrontorganet VERDENS GANG: «Det er derfor neppe mere enn en tilfeldighet at Oswald hørte hjemme på venstre ytterfløy, den meningsløse udåd kunne like godt ha vært forøvet av en ubalansert fascist, negerhater eller anti-kommunistisk fanatiker».

Så når alt kommer til alt er det vel Hitlers skyld dette også!

Ein frontsoldat

I vekebladet «Nå» for 2. november i år les eg:

«Vi vet også at han fortjener en utmerket attest for sin innsats under krigen. I det illegale arbeidet var han særdeles dumdrstig, men hadde teft nok til å stikke av da det begynte å brenne under føttene hans. Med en fiske-skøyte kom han seg over til Stor-Britannia hvor han gjennomgikk hård trening. Senere finner vi ham igjen som fallskjermssoldat på Walcheren, og da han kom tilbake til Norge var det som løytnant i Finnmark, der han deltok i frigjøringen av landsdelen sammen med russerne.»

Mannen det her vert foralt om heiter Harry Lindstrøm, til det siste har han vore byråsjef i Industridepartementet, der han styrde bergverka våre, både dei som er igang og dei som er stansa.

Den som får ha levedagane og gangsynet, han får sjå korleis det gjeng med denne frontsoldaten.

No, i eit folk der ungdomen heng med dei langhåra hovuda sine av berre ulyst på livet, og gråskjegga gamlingar pratar om ungdomskriminalitet og kjønnsdrift, kan det visseleg liva opp at ein eller annan gjer noko, godt eller gale, det får so vera, men verkeleg gjer noko so ikkje gamlingen på Tinget reint sovnar inn.

A. D.

Hjelpen til de krigsskadede frontkjempere

Med dette nummer av FOLK OG LAND følger en giroblankett fra Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere, som vi anbefaler til lesernes velvilje. Behovet for hjelp er fortsatt stort og nå foran jul bør det være en æressak for oss ikke å glemme våre nødlidende kamerater som satte liv og helse inn for fedrelandet og som er blitt så brutalt og ubarmhjertig behandlet.

Historie og historie, fru Blom

Hvis gatejenter og lassiser fra «Stripa» skulle slå seg sammen for å skrive «Oslo politis historie», så ville en på forhånd være klar over hva slags «historisk dokument» det ville bli. Men slik er det jo med alle de i de siste 20 år utkomne «dokumentariske» bøker om nasjonalsosialismen og dens forskjellige representanter, det være seg i Tyskland eller i verden for øvrig. For ikke å snakke om hva vi i

Samvittighetskrupler

I år er det kommet ut en bok på E. G. Mortensens forlag av en journalist, L. B. Lillegaard, som heter «Filipstad i flammer». Denne fæle eksplosjon på Oslo havn i desember 1942 kostet 38 drepte nordmenn, 72 drepte tyskere og skaden på bygninger beløp seg til ca. 50 millioner.

Forfatteren har fått det på seg å ville finne årsaken til ulykken, men det har ikke lyktes ham. Riktignok forteller han, at han under sin søken tilfeldig traff to berusede tyskere på en øl-sjapp i Kiel. Selv var han også beruset under dette møte, men ble merkelig nok «plutselig» edru da tyskerne fortalte at det var den ene av dem, Wilhelm, som hadde fikset skipet «Selmas» undergang ved Filipstad. Som havnearbeider i Danzig hadde han før skipets avgang derfra plasert en sprengladning som han hadde lavet «ved å pirke en kruttladning ut av noen defekte granater» og ved «å stjele fenghetter og montere dem i vekkerur med en lunte bort til ca. 1 kilo dynamitt». Denne sprengladning skulle altså ha holdt seg i ro fra Danzig via losning i en dansk havn og like til Oslo. Dessverre var forfatteren ikke riktig i detektivforfatning under sitt tilfeldige møte med tyskerne i Kiel, så han kunne ikke undersøke nøyere denne ukjente Wilhelms data.

Men under sitt videre arbeid med boken, henvendte han seg til en venn i Norge, «en tidligere dyktig milorgmann» som var «ung, dristig og fandenivolsk under krigen. Tankene hos ham kom senere, han ble ikke ordentlig alvorsmann før han hørte seg selv si, at han ikke hadde hatt det så morsomt noen gang under krigen! Etter denne lille affæren, ble han folkesky og ville helst være alene».

Midtpartiet i dette avsnittet er vanskelig å få mening i, men det var altså morsomt å sabotere, men det tiltross,

NS står for.

Nå feirer som sagt snart disse helt «dokumentariske» hets- og hatforfattere og ditto bokanmeldere tyveårsjubileum, så en får si vel blåst.

Nå får vel vi snart begynne å skrive historien om Mil.org og «Gutta på skauen» vi i NS for å holde oss i stilen.

Det er ikke rart bøkene om Hitler og Göring og de andre ikke blir lest. For hvem vil lese historien om Edg. Hoover skrevet av en Dillinger eller Al Capone?

J. T. Dahl

ble han folkesky. Vennen sier videre: «Kanskje du har snakket med den virkelige sabotør, Wilhelm. Skjønner du ikke, at han vil holde kjeft for enhver pris, skjønner du ikke, at han ikke vil se på trykk at han har drept og skadet hundrevis av mennesker og ødelagt store verdier også for sivilbefolkningen i Oslo?»

Vennen slutter samtalen slik: «Skjønner du ikke, at denne Wilhelm sikkert har hatt det så slitsomt med seg selv mange ganger at hans eneste sjanse ligger i å glemme. Jeg skjønner det, for jeg var med på litt av hvert».

I sin videre jakt har forfatteren også oppsøkt størrelser i den gloriøse heimefront som Jens Chr. Hauge, Max Manus, Gunnar Sønsteby, Oluf Reed Olsen og «andre av denne fronts første menn og kvinner, men ingen av dem kunne fortelle om tragediens årsak.» Og glad er vel de kan jeg tenke meg i dag.

Men Guds kvern arbeider langsomt, men trutt. Der sitter virkelig mennesker i dette land nå som etter sine gjerninger under okkupasjonen, er blitt folkesky og holder kjeft for enhver pris om hva de var med på og hvis eneste sjangse til å holde livet ut, er forsøk på å glemme. Ser man det!

Det ligger nær å tro at disse sabotører har lidelsesfeller blant dem som i 1945 torpederte rettssikkerheten i dette land ved blant annet å gi lover med tilbakevirkende kraft og ved å underslå sannheten om kapitulasjonen i juni 1945, og derved påførte ca. 60 000 medborgere så store psykiske og økonomiske lidelser, at de vanskelig kan få tilgivelse hverken hersidig eller hinsidig om de ikke letter sine samvittigheter.

ABH.

De falne frontkjempere

Vi bygger våre opplysninger om falne frontkjempere på gamle oppgaver så det er dessverre ikke til å unngå at det har kommet med noen ganske få som feilaktig var oppgitt som falne, men som var falt i russisk fangenskap og senere har vendt tilbake.

Det gjelder blant annet Knut Høivik, Engøy pr. Stavanger. Han ble tatt tilfange av russerne under kampene på Kandalaksa 24. juni 1944. Etter opphold i flere russiske fangeleire kom han tilbake til Norge i oktober 1947.

SISTE NUMMER AV AVISEN

ble dessverre forsinket på grunn av en teknisk feil i trykkeriet. Vi ber våre abonnenter unnskyldte at de fikk avisen for sent.

Jeg var

Mussolinis hemmelige agent

III.

Sølvrevavl.

Dagene gikk hurtig. Vi ble lært opp i judo og skyting. Vi lærte om fiendens organisasjon, om de forskjellige flytoper, skib, stridsvogner og meget mere. Vi hadde alle falske papirer og dokumenter med et eller annet navn, men når vi var ute på oppdrag brukte vi vårt eget. Grunnen var den at vi skulle arbeide på italiensk område blant våre egne, i distrikter hvor vi altså kunne treffe venner og slektninger. Det ville derfor være risikabelt å opptre under et påtatt navn. Når vi derimot oppholdt oss i republikken (R.S.I.) ville det falske navn være utmerket tjenlig til å forvirre fiendens kontraspionasje.

Det var under våre øvelser, for å kaste blå i øynene på nysgjerrige, at en av oss fikk den idé å slå opp en plakett på porten med påskriften «Sølvrevavl». Dette uttrykket ble snart et ordtak hos oss, og slik ble vi også virkelig kalt «Sølvrevgruppen».

Treningen tok slutt for meg de første dager av august. Jeg var nå parat til å overta en oppgave. 6. august ble jeg kalt til oberstens kontor. Jeg lot som jeg var ganske rolig, men hjertet mitt banket som forstyrret, ikke av redsel, men av spenning fordi min ventetid nå var slutt! Endelig skulle jeg få utføre noe, det følte jeg.

Kommandanten så på meg et øyeblikk og sa: «Du skal til fronten inatt. Målet for ditt første oppdrag er Florenz. Byen er en slagmark. Det kjempes i gatene. Du skal få de siste instruksjoner når du drar avsted. Gå og hvil deg nå, du har ennå noen timer på deg.»

Jeg gikk tilbake til feltsengen min mens jeg tenkte på alt jeg måtte gjøre de få timene jeg hadde innen jeg skulle dra. Nå var jeg ikke spent lenger. Jeg hadde ventet i ukevis på dette øyeblikk og nå var mitt eneste ønske å komme avsted så snart som mulig.

Jeg tok av meg uniformen og byttet den med en sønnmerkjole, tok på meg en sportssko og la noen få ting i en reiseveske sammen med et brev til mine foreldre som lå nærst inne i bagasjen. Jeg ønsket å komme tilbake men visste ikke skulle skje. ville jeg de skulle få en siste hilsen til meg.

Jeg la meg på sofaen foran vindu skint av solen. Lyset ten var lys og varm, det var skjønnt. Alt var stille. Jeg måtte tvinge meg selv til å

huske på at vi var i krig og at jeg om en stund skulle til fronten og oppleve mitt første eventyr. Jeg følte meg helt rolig og derfor sovnet jeg også hurtig inn.

Klokken 2 om morgenen ble jeg vekket. Jeg gikk til kommandantens kontor for å få de siste instruksjoner:

«Stedet hvor du skal passere fronten blir anvist deg ved forreste linjes kommando. Ditt navnermerke er fra nå av «Gero 106». Ikke glem det, det skal hjelpe deg til å gi deg tilkjenne for offiserer av kommando Ic, d.v.s. for de

AV CARLA COSTA

tyske agenter av kontraspionasjen der. Forøvrig må du vise dem dette hvite lommeterklæ. Se godt på det. Det ser ut som et alminnelig, men hvis du holder det over flammen på et stearinlys, vil det komme frem en skrift og navnermerket ditt. Hvis du skulle

Hør nå godt etter: Du må bli i Florenz i tre dager. Hold øynene åpne! Se på alt, merk deg troppekjennemerker og hvorledes de er sammenstilt. Du vil ikke komme i kontakt med våre andre agenter i Florenz på dette første oppdraget ditt, så du må klare deg selv uten hjelp. Se nå etter at du har alt klart.»

Jeg viste kommandanten papirene mine, og så etter i kjolelommene og i vesken at det ikke fantes noen kompromitterende lapper. Selv en trikkebillett eller en kinobil-

lett fra Milano kunne jo forråde meg. Tilslutt fikk jeg 5.000 Lire av ham til dekning av eventuelle utgifter. Så ønsket han meg farvel og «Lykke til, Carla!»

Klokken var 3 om morgenen 7. august da jeg steg inn i bilen som skulle bringe meg til fronten. Jeg så meg ikke tilbake, men krøp sammen på setet i dype tanker.

Den oppgaven som var blitt betrodd meg oversteg alle forventninger.

Det tok noen dager innen jeg kom til den første frontlinje. I Bologna gikk jeg fra den ene kommando til den andre. Overalt ble jeg møtt med sympati av tyskerne, som overgikk hverandre i elskver-

Fort. side 8

OLGA BARÉNYI:

59

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

Orkanaktig bekrefter Wenzelsplass: «Germanerne blir utryddet!»

«Gå igang, gamle! Ta en kniv eller saksen! Nå, kom igang slik at de andre slipper å vente!»

Fru Blümelein har allerede opplevd denne scene. Ikke en gang, nei tusen ganger har hun forestillet seg hvor herlig det ville være å kunne stikke eller slå ihjel en av SS-mennene fra Theresienstadt. De vergeløse fanger drømte alltid enten om hevn eller om selvmord. Drømmene hennes var grusomme, men virkeligheten er enda grusommere. Guttens øyne har hun også sett. De er øynene til en gammel jøde som ble slått ihjel i ghettoen.

«Kom igang, kom igang,» bruser det rundt henne.

Hun tar en kniv, hun må, de vanvittige rundt henne ville sikkert rive henne i filler hvis hun nektet. Nu er det ganske stille. Så stille at man hører lenken klirre om foten på Jakob. De to stakkars øyne pendler ikke mere, de er stivt festet på knivspissen. Fru Blümelein merker hvorledes maven hennes vrer seg. Kanskje hun har drevet for meget av den sterke kaffe, eller kanskje hun er kvalm over lukten av alle disse mennesker. Med den ene hånd dekker hun munnen, den annen hånd med kniven nærmer seg

guttens ansikt. Bare lukke øynene nå og — —

Mengden ler. Først bare de som står rundt bordet, så brer latter-

salven seg i bølger til de bakerste.

«Papegøyen har tatt kniven ut av hånden på sigøynersken!»

«Kanskje den også vil ha et stykke tysk lever!»

Faktisk. Jakob har tatt kniven fra fru Blümelein og holder den behendig med kloen. «Jakob vaske-vaske,» plapper den fornøyet, for den tror tydeligvis at alt nå er i orden igjen. Hjemme har den ofte «hjulpet» Michaela med å vaske spisebestikk. Den tok skjær, gafler og kniver fra henne og bar dem inn i buret sitt.

Piken på stigen føler seg som en skuespillerinne som er blitt snytt for applaus på grunn av en dum vits fra en statist. Det kan hun ikke tillate, hun må påny bli midtpunktet i scenen. Et grep etter saksen — «Blod for blod,» skriker hun fanatisk — og holder den i været. Et øre er det, blodet drypper fra det stakkars stykke døende kjøtt og ned på folkene under.

Mengden hyler opp som ville dyr. De nærmest stående stikker og skjærer, de bloddunstende «erindringer» blir revet ut av hendene på dem, man peser og slåss, alle vil være med. Noen blir trampet ned, hensynsløst stormer de andre frem over de som ligger på marken. Gutten blir overhelt med vann og ansiktet hans dynket med eddik, man øser eddik i munnen og nesen hans for at han ikke skal miste bevisstheten. Man skriker etter en lege. Tyskeren skal gis en opplivende injeksjon slik at han kan holde seg ilive en stund til. Dette er jo slett ikke noe, hit med enda flere slike svin slik at alle kan komme til! En kvinne slår om seg og hyler: «De forrykte har trampet ned barnet mitt! Hjelp meg dog med å få barnet frem, dere mordere!» Hun får et neveslag på munnen, men kan ikke falle for det er ikke plass. Avmechtig, med hengende hode vugger hun frem og tilbake i det sydende og rasende folkedans som brøler etter blod.

Den gamle kvinne sitter fremdeles foran sitt brennende hus. Hun gråter ikke lenger, hun har slumret inn. Forgjeves tuter et bilhorn advarende. Hun hører det ikke. Ikke engang fresingen av ilden i det innstyrte hus og brøllene fra den grufulle kjøttbutikk ved nedre ende av Wenzelsplass.

Martin river bilen mot verstre, men Michaela kaster seg et sekund etter over rattet. Den lille grønne vogn raver som drakken

Fort. side 8

FOLK OG LANDS MINNEALBUM :

Falt i øst i kampen for Europa

39

Otto Lund, Oslo.
f. 25. 2. 27, f. 25. 8. 44

Kjetil Andreas Martinsen, Oslo.
f. 24. 8. 24, f. 16. 10. 44

Rolf Bernhard Olsen, Skj.
f. 18. 1. 18, f. 25. 8. 44

Einar Orstovskil, Oslo.
f. 1. 8. 11, f. 17. 2. 44

Knut Frøen Sævi, Hamar.
f. 18. 5. 25, f. 26. 8. 44

Gudbrand Taugt, Oslo.
f. 18. 1. 08, f. 19. 2. 44

Olaf Anker Thorsberg, Bamble.
f. 28. 12. 22, f. 15. 10. 42

Oscar Lauritz Thorsold, Bergen.
f. 23. 12. 18, f. 8. 4. 42

De tyske ledere for Nürnbergdomstolen

AV ERICH KERNS NYE BOK «DEUTSCHLAND IM ABGRUND»

Den kjente og meget produktive tyske forfatter Erich Kern har nå sendt ut tredje bind av sin store trilogi om Tyskland i dette århundre. Første bind kom i 1961 og het «Von Versailles zu Adolf Hitler», neste bind kom i 1962 og het «Opfergang eines Volkes» og tredje bind heter «Deutschland im Abgrund». Bindet kan leses selvstendig og selges gjennom «Folk og Land»s Boktjeneste. Prisen er kr. 38,—. Vi gjengir som prøve et utdrag om den falske rett i Nürnberg. Oversettelsen er besørget her:

Justisbygningen i Nürnberg var under hele den såkalte prosess sikret dag og natt av tungtbevæpnede tropper og stridsvogner

«Det viste seg meget snart at de anklagede kunne deles i flere grupper overensstemmende med deres interesser og deres holdning. Den mest fremtredende figur på anklagebenken i Nürnberg var ubestridelig riksmarskalk Hermann Göring. I annen verdenskrig hadde han mange ganger skuffet og ikke oppfylt det man ventet av ham. Det tyske luftvåpens rustning hadde vist seg som en slem feil. Göring kunne ikke hindre, skjønt de dødsmodige tyske flyvere bokstavelig talt ofret seg, at rikets byer sank i grus og aske under regnet av de alliertes bombe- og fosforkanister. Hans selvbevisste ord: «Kall meg Meier hvis en fiendtlig flyver når Berlin!» ble ikke oppfylt. Åpenbart i fortvilelsen over den erkjennelse at han ikke lenger kunne mestre tingene, hadde Göring så sloppet tøylene helt.

Men nå overtok han, skjønt Adolf Hitler i de siste krigsdager hadde latt ham utstøte av partiet og arrestere, da han ville overta etter Hitler, modig forsvaret av riket og folket for seierherrenes rett.

Fra første dag av forsvarte Göring seg dyktig og tappert. Ved sin ironi bragte han flere ganger anklagerne i forlegenhet.

Da det 14. mars 1946 dreiet seg om et brev som var til fordel for ham, bemerket han ironisk: «Kanskje dette brev fremdeles befinner seg under de fiere hundre tonn papir som anklagemyndighetene har. Jeg ville også forstå det om de ikke legger det frem siden det er til fordel for meg.»

Göring forsøkte ikke å snakke seg bort fra saken.

Han avslo bare å gå inn for ting som han ikke hadde hatt noe å gjøre med og som var ham imot rent prinsipielt. Alt ialt møtte han sine motstandere på en fremragende måte.

Samme dag tok den 76 år gamle geopolitiker dr. Haushofer livet av seg sammen med sin 69-årige hustru.

I kryssforhør opplevet den amerikanske hovedanklager Jackson 18. mars et slikt nederlag overfor Göring at han sluttelig vendte sig til retten med bønn om å henvise Göring som vitne bare å svare

på spørsmålene og spare forklaringene til forsvarernes motspørsmål. Neste dag søkte Jackson til og med om at Göring som vitne bare skulle få lov til å svare med ja eller nei, da «ledelsen av forhandlingene ellers blir lagt i hendene på anklagede.»

Dette var for meget selv for det internasjonale militærtribunal, og det avslo anmodningen. Den tidligere britiske utenriksminister Lord Halifax, som hadde en avgjørende andel i utbruddet av annen verdenskrig, svarte skriftlig på spørsmålet fra forsvareren dr. Stahmer: «Hadde De inntrykk av at Görings fredsanstrengelser var ærlig ment?»

«Jeg tviler ikke på at Göring haddes foretrukket freden hvis han hadde kunnet det.»

Dr. Stahmer forela også retten beretningen fra den franske luftattaché i Warszawa av 14. september 1939, hvori denne skrev: «Jeg må understreke at det tyske luftvåpen har handlet etter krigslovene. Det har bare angrepet militære mål. Det er viktig at man i Frankrike og England får vite dette slik at det ikke blir foretatt represalier og det ikke blir utløst en total luftkrig fra vår side.»

Retten taug og kjedet seg over slike dokumenter.

Göring smilte. Han var bare dypt rystet når noen av de anklagede opptrådte sanderknust og angrende.

Da Albert Speer erklærte at han hadde forsøkt å myrde Adolf Hitler med giftgass, for å hindre ødeleggelsesplanen mot slutten av krigen — gassen skulle bli ledet gjennom luftinnsugningssjakten til førerbunkeren —, og at denne plan bare mislykkedes ved et teknisk uhell, taug Göring. Alfred Rosenberg bemerket foraktelig: «Han hadde ikke mot nok til å gå til Hitler og skyte ham. Det er lettvis å slå seg på brystet og fortelle det man forsøkte på.»

Under Baldur von Schirachs store opptreden var Göring ikk tilstede på grunn av sykdom. Hva ville han ha sagt til Schirachs bekjennelse: «— Det er min skyld, som jeg bærer overfor Gud, mitt tyske folk og vår nasjon, at jeg har oppdratt ungdommen i dette folk for en mann, som jeg lenge, lenge anså som uantastbar som fører og stats-overhode, at jeg skapte en ungdom for ham som så på

Fort. side 6

MORDET PÅ LAVAL

EN GRIPENDE SKILDNING AV BRUTALITET OG HENSYNSLØSHET

Fra det tyske blad «Der Spiegel» gjengir vi følgende skildring av Pierre Lavals siste dager:

Den britiske historiker Hubert Cole har gjort det første alvorlige forsøk på i en omfangsrik biografi å rehabilitere som fransk patriot den i 1945 for høyforræderi og samarbeide med den tyske okkupasjonsmakt dødsdømte Vichy-statsminister Pierre Laval — i overensstemmelse med Lavals egne ord: «I dette øyeblikk (1940) er det to menn som kan frelse vårt land, og hvis jeg ikke var Laval, ville jeg gjerne være de Gaulle.» Cole fremlegger nytt materiale, hvorav det fremgår hvor lite de Gaulle levet opp til sin motparts respekt. Etter Laval-prosessen, som den britiske avis «Guardian» kaller «den mest grufulle pærodi på en prosess», stod generalen fast på henrettelsen av Vichy-statsministeren, som var lammet etter et selvmordsforsøk.

«I sellene og korridorene i fengslet i Fresnes var det stille. Den vedholdende klirring av lenker var opphørt. De lenkede menn som ventet på døden var omsider sovnet inn på deres briker. Bare i selle nr. 7 brente det lys enna.

Fangevokteren, som flere ganger i timen så inn gjennom spionkikkhullet, så hver gang det samme: Fangen som satt på sin skammel ved bordet og skrev.

Han var litt under middels høyde og med særpregede ansikts-trekk. Hans tidligere sorte hår var nesten grått, hans brune kinner innfalne og skjemmet av gule flekker. Mellom venstre hånds fingre glødet en sigarett. Anklene hans var lenket sammen med en lenke som igjen var festet til et sengeben ved en annen lenke.

Han var iført slitt lerretstøy som allerede mange andre dødsdømte menn hadde båret før ham. Alt han hadde igjen av personlige eiendeler var undertøyet han hadde på seg, en frakk på knaggen på

Pierre Laval

veggen, en kartong amerikanske sigaretter og den slitte dokumentmappen, hvor det stod med gullbokstaver «Pierre Laval, Président du Conseil.»

Han var den mest hatete mann i Frankrike, brennpunktet for en nasjons skjensel, dens onde samvittighet. For de fleste mennesker på den annen side av fengselsmuren var han en person som bare fortjente avsky, en lumsk forræder, Hitlers og Mussolinis håndlanger, en skamplett på menneskeheden, som den fri verden jo før jo heller måtte befri seg fra ved en rensende geværvalve fra en eksekusjonskommando.

Det var fredag aften 12. oktober 1945. Med overtroisk gysen fryktet Pierre Laval for at den neste dag skulle bli hans siste.

Han hadde forbudt sine forsvarere, Naud, Jaffre og Baraduc å sende inn benådningssøknad. Likevel hadde det lykket advokatene å utvirke audiens hos generalen, og de håpet å kunne bevege ham til å beordre saken gjenopp-tatt. Fredag fikk de vite at de Gaulle ville ta mot dem om kvelden ved 18-tiden.

de Gaulle tok mot dem i sitt kontor i forsvarsministeriet i Rue Saint-Dominique. Han stod ved døren da de trådte inn. Han nikket, men sa intet. Han satte seg

Fort. side 6

Skjønt han ble tvunget å vegetere under de mest kummerlige forhold, i en selle som dag og natt var opplyst av lyskastere, overtok Göring modig og klokt forsvaret av det tyske folk og Det tredje rike

Riksmarskalk Göring konfererer med sin forsvarer dr. Stahmer

De tyske ledere - -

(Forts. fra s. 5)

ham slik som jeg gjorde. Det er min skyld at jeg har oppdratt ungdommen for en mann som var en millionmorder.»

Denne skyldbekjennelse ble bare overgått av guvernøren i Polen, Hans Frank, som hengav seg til religiøse andakter i fengslet og erklærte: «Tusen år vil gå og denne skyld likevel ikke bli tatt bort fra Tyskland.»

Forbitret hadde Göring allerede tidligere sagt: «Jeg bryr meg ikke en døyt om hva fienden forsøker å gjøre med oss, men jeg får vondt når jeg ser hvorledes tyskere gjensidig forråder hverandre.»

Hermann Göring var heller ikke et øyeblikk i tvil om sin skjebne: «Jeg skulle ønske vi alle sammen hadde mot nok til å innskrenke vårt forsvar til fire enkle ord: Kyss meg i baken!» Götz sa det først og jeg vil si det som den siste!»

Til noen forsvarere bemerket han 16. november 1945 koldblodig at da man jo likevel kom til å henrette de anklagede, så kunne det skje best og mest virkningsfullt på partiområdet i Nürnberg. Man kunne da undta Speer. Isteden kunne denne utsmykke retterstedet arkitektonisk overensstemmende med begynheten.

Soldatene opptrådte som soldater. Derfor rettet et av de mest rasende angrep fra USA-anklageren oberst Taylor seg også mot dem: «De militære førere er mere enn en gruppe, de er en klasse, nesten en kaste. De representerer en tankegang og en livsanskuelse. De besidder bestemte åndelige egenskaper som den øvrige verden i mange årtier har kritisert og de er rotfestet i dem gjennom århundrer. De var en historisk maktfaktor og man må regne med dem, noe de er stolte av.»

Taylor gikk i sitt hat mot de tyske militære så vidt at han til og med angrep den på grunn av 20. juli henrettede general Ludwig Beck og erklærte at man måtte søke grunnårsaken i militarismen, og den ble ikke først født i 1933.

Schacht og Papen, som aldri hadde vært nasjonalsosialister avviste det ansvar som ble veltet over på dem og betonet sin indre motstand mot Adolf Hitler.

Frank, Schirach og Speer avsvor seg demonstrativt og viste seg i det store og hele angrende overfor anklagen. De øvrige anklagede forsvarte seg, sin oppgave og det tyske folk så godt de formådde det.

Anklagen mot Rudolf Hess var intet annet enn en makaber spøk. Hess hadde fremfor

noen i en fantastisk, dødsmodig innsats alene villet forhindre utvidelsen av krigen til en verdenskrig. Han hadde herunder stilt seg i motsetning til Adolf Hitler og personlig våget livet for fredens sak.

Nå stod han for retten tiltalt for sammensvergelse mot freden.

Den tyske befolkning fikk vite om hendelsene i Nürnberg utelukkende gjennom det amerikanske nyhetsbyrå «DANA». Ved siden av hadde Radio Nürnberg overtatt den umiddelbare nyhetstjeneste fra prosessen. Ledelsen av Radio Nürnberg lå i hendene på en liten, mager mann med lange, skitne fingre og gule tenner. Han kalte seg Gaston Oulman og bar en fantasiuniform: på den amerikanske våpenkjole et kubansk nasjonalitetsmerke. — Gaston Oulman hadde foregitt å ha vært korrespondent hos Ullstein før han kom i konsentrasjonsleir. Hans nyhetstjeneste trosset enhver beskrivelse. Gaston Oulman nøyet seg ikke med de beskyldninger som ble reist av anklagemyndigheten og vitnene, men fant ganske enkelt opp ting som passet ham. Da hans sendinger var offisielle sendinger for USA — militærregjeringen, gikk de ut over hele verden. Gaston løy slik at bjelkene bøyet seg.

Mens Hermann Göring ved sin uredde opptreden gjentatte ganger bragte retten i forlegenhet, utsprede Gaston Oulman at Göring i Nürnberg tryglet om livet og flere ganger ble grepet i løgn.

Tilslutt lykkedes det forsvareren, professor Dr. Jahreiss å avsløre Gaston Oulmans løgnpropaganda. Generaloberst Jodl ble ført som vitne og herunder spurt om han hadde visst om jødetilintetgjørelsen.

Generalobersten svarte:

«Jeg kan her under full bevissthet om mitt ansvar bare svare at jeg aldri, ikke med en antydning, ikke med et dokument har hørt om noen tilintetgjørelse av jøder.»

Gaston Oulman hadde imidlertid dagen før utsendt en melding ifølge hvilken det i Führerhauptquartier i det store kartværelse hadde hengt karter på veggen hvor alle konsentrasjonsleire og straffeanstalter var avmerket med røde og blå ringer.

Professor Jahreiss spurte nå en offiser som hadde vært gjentatte ganger i Führerhauptquartier etter disse karterne. Han svarte overensstemmende med sannheten, at det aldri hadde vært slike karter i Führerhauptquartier.

Retten formann spurte nysgjerrig forsvareren hva han tok sikte på med dette spørsmål.

Professor Jahreiss svarte at en slik melding var blitt sendt ut over Münchenerradioen.

Formannen svarte ubehagelig berørt:

«Jeg tror ikke vi skal befatte oss med radiosendinger.»

Dermed var Gaston Oulman blamert for offentligheten. Men det varte ennå noen tid før han brakk nakken. I virkeligheten var denne sjefkommentator for amerikanerne en ganske alminnelig svindler. Han het i tyveårene i Berlin Lehrmann. En tid var han manager for ukjente forfattere, hvis stykker han lot oppføre på matineer. Så kom han på grunn av underslag og bedrageri i fengsel i halvannet år. Da han atter kom på frifot flyktet han til Spania, hvor han under borgerkrigen var krigskorrespondent på rød side. Etter seiren ble han utlevert av Franco-Spania til Tyskland og kom i konsentrasjonsleir.

Derfra hentet amerikanerne ham og gav ham i oppdrag å forestå den første omskolering av det tyske folk.

Da han imidlertid samtidig i stor utstrekning omsatte amerikanske varer på svartebørsen i Nürnberg og München, begynte militærpolitiet etterforskning mot ham. Den avventet han ikke. Han flyktet til Saar, hvor separatistklikken omkring Johannes Hoffmann prompte installerte ham som radiokommentator i Radio Saarbrücken. Da han engang reiste til Luxemburg arresterte det amerikanske militærpolitiet ham, men fengslet var så mildt at han kunne flykte. Siden er han sporløst forsvunnet.

Kollegene hans ble imidlertid tilbake.»

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — **Kristne Venner møtes** den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid: kl. 19,30.

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

MALERARBEIDE OG

RENGJØRING

UTFØRES

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

Den store Norgesvenn - -

(Forts. fra s. 1)

velt på Skansen og hylder hans britiske kollega, hvis spesialitet det var å bringe Norge krigens forbannelser, som en folkehelt.

Churchill selv følte seg tydeligvis litt ille til mote ved å skulle møte det folk som han visste han hadde gjort så meget vondt og planlagt enda mere vondt mot. Om dette forteller Mr. Hewin:

«Aldri har jeg sett ham tvinnene hendene så febrilsk under en tale som den han holdt til Oslos befolkning den dagen. Jeg har som journalist sett ham hundrevis av ganger og ellers møtte ham ofte - - Det å tale fra Slottsbalkongen var tydeligvis ikke noen lett oppgave for ham.»

Så har han da tross alt litt samvittighet!

Ellers noterer vi oss at Norge fortsatt driver med å utgi bøker om «sin» sjøkrig etter at det hadde kapitulert. Det berettes om «den norske marines» innsats under kommandoraidene mot hjemlandet, mens det omhyggelig skjules at dette var rene britiske tiltak som ikke engang den norske Londonregjering ble varslet om på forhånd.

Men, til orientering kan vi jo sitere litt fra en annen trykksak, som beretter både om disse ting og om Mr. Churchills innsats for påny å bringe krigens velsignelser til Norge etter at engelskmennene hadde forrådt oss første gang. Vi sikter til en av årets bøker på John Griegs forlag «Oberst Warden alias Winston Churchill», Erindringer samlet av Gerald Pawle fra Winston Churchills personlige assistent commander C. R. Thomson i tiden 1940—1945.»

Vi bringer uten ytterligere kommentarer følgende sitater til belysning av Churchills omsorg for Norge:

S. 115: «Admiral Keyes var blitt utnevnt til sjef for kommandostyrkene, men hans spesialtrene soldater hadde ennå ikke fått noen oppgave.» (Etter utallige mislykte henvendelser og flere kraftige sammenstøt med Winston Churchill om at operasjon «Verktsted» måtte igangsettes i Middelhavet mot øya Pantellaria mellom Sicilia og Afrika, fikk admiralen i oppdrag å bygge opp og trene en annen kommandoavdeling «noe som viste Churchills forståelse og tålmodighet.»)

«Den 4. mars gjennomførte denne avdeling et vellykket strandhogg på Lofot-øyene hvor den ødela fiendtlig krigsmateriell og tonnasje og tok 200 tyskere tilfange, men i månedene som fulgte, ble det ikke funnet noen fordelaktig oppgave for Keyes' kommandostyrker, og dette overbeviste admiralen om at det forelå en sammensvergelse for å bli kvitt ham. Han begynte igjen å bombardere statsministeren med klager og tilskyndelser. Så vold-

som ble hans kritikk mot stats-sjefene og deres underordnede, at det til sist bare ble én utvei. Bedrøvet ble Churchill tvunget til å frata Keyes kommando.»

S. 170: «Russiske armeer kjempet for livet foran Moskva . . . De allierte måtte for enhver pris slå til i vest. Winston Churchill prøvde panisk å finne muligheter for en offensiv. Blant disse var et angrep på Trondheim og en plan om å ta Sicilia. En tid fremover ivret han særlig for Trondheimsprosjektet. Stabssjefene mislikte imidlertid i aller høyeste grad tanken på å sette igang enda et angrep med liten eller ingen flystøtte og Churchill beskyldte dem sint for at de sammensvor seg mot ham og la hindringer iveien for ham.»

S. 204: «Våren 1942 fortsatte imidlertid motgangen som ble innledet med tilbaketog i ørkenen og Singapores fall . . . Etter Vågsøy-raidet i desember, da kommandotropper ble satt i land på forskjellige steder langs Vestfjorden, var han (WC) overbevist om, at Norge kom til å bli «det avgjørende område». Churchill hadde forresten Norge svært mye i tankene. Hele våren og forsommeren skyndte han på planleggingen av en operasjon mot norskekysten med kodenavnet «Jupiter». Og en tid syntes det som om Jupiter skulle bli en del av den felles anglo-amerikanske strategi.»

S. 230: «Britene mente at det var fornuftig å konsentrere seg om en operasjon i 1942 på et sted som var mindre sterkt befestet enn den nordfranske kyst. Churchill selv holdt på Jupiter (Norge), men operasjon Gymnast (Nord-Afrika) kom mer og mer i forgrunnen. Etter forhandlinger mellom britene og amerikanerne ble det bestemt at invasjonen i Nord-Afrika skulle finne sted innen slutten av oktober. Jupiter (Norge), som var Churchills favorittprosjekt, ble lagt på hyllen.»

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVELIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stempelt håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav portofritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Modern Häxjakt -

Forts. fra side 1

under årtusenden forblivit på urstadiet i vidskepelse og elände, utan att kunna höja sig en tum över jordskorpan. Att en negerboxare kan slå hårt som en häst sparkar och att t. ex. zulukrigarna visat en oerhörd förmåga att göra långa förflyttningar i språngtakt är klart omvittnat, men när vi tala om mindervärdiga och efterblivna, böra vi väl anlägga en civilisatorisk måttstock, herr professor?

Ännu underligare är det uttalande om rasblandning, som professor Luning tillåter sig i sin kritik. Härom har pamflettens författare sagt, att «Vid en korsning mellan högre och lägre raser sker en försämring från den högre ståendes synpunkt och en förbättring från den lägre ståendes». Är inte detta fullkomligt riktigt? Visserligen föreligga kanske inga dokumenterade siffror i saken, men om vi erkänna att människorna leva under precis samma arvsbetingelser och biologiska lagar som de högre däggdjuren, måste arvets och urvalets betydelse stå fullständigt klart. Varför är man annars så angelägen om att vid husdjursavl sorgfälligt utvälja de bästa exemplaren av häst, ko, hund eller tupp för att frambringa en värdefull avkomma??? Är å andra sidan icke byråckan, ofta snäll och menlös men utan värde, en produkt av den «promenadblandning», vilken i pamfletten betecknas som icke önskvärd?

Detta problem är icke av i går. Redan den vise Platon säger i sin 5. bok: «De av ungdomen som utmärka sig, oavsett i krig eller på annat sätt, borde erhålla belöningar och pris och det mest utsträckta tillfälle att förena sig med kvinnor, så att under denna förutsättning det största antalet barn skulle uppstå efter dessa människor».

Den som icke är förblindad av marxistisk propaganda och bedrägliga politiska doktriner finner ofelbart många bevis i den mänskliga historien, vilka stödja den åsikt, som professor L. vill göra förhatlig genom att slunga fram klyschan «raspropaganda». Kan ett sådant tillvägagångssätt verkligen vara värdigt en vetenskapsman??

Det finnes dessbättre ärliga sådana! I Verdandis broschyr «Bordssamtal i rasfrågan» har dåvarande docent Tedin uttalat, att rasblandning är riskabel och det torde väl finnas en rad lärde män, som instämt häri. Det räcker kanske att nämna Mendel, Darwin, Huxley, Galton och deras moderna efterföljare, bl. a. Lothrop Stoddard och den engelske professorn C. G. Darlington. I en recension över den sena-

res bok «The Facts of Life», utgiven 1952, heter det:

«... om vi tro den lärde professor Darlington är det ärvda elementet i den mänskliga naturen revolutionerande viktigt. Vi veta, att en mans fysiska egenskaper och utseende i stor utsträckning äro nedärvda. Detta är ett bevisat faktum. Men likadant förhåller det sig med hans andliga begåvning och karaktär liksom också (vilket är det svåraste pillret att smälta) med hans moraliska egenskaper t.ex. kriminella tendenser, vilka äro ärftligt bestämda. Allt detta måste avsevärt minska omfattningen av vår så högt prisade fria vilja. Sett från en sida är det befruktade ägget ett hårt fodral, som vi icke komma ifrån under hela vår levnad...»

«Om vi medge en stor arvs-komponent i människans andliga utrustning, måste vi betvivla mycket av psykiaternas makt att läka och förbättra oss. Vi måste tvinga sociologen till det erkännandet, att mänsklighetens framgång över ett visst stadium kräver en förbättring, dock icke i miljön utan av nedärvda egenskaper. Vi få draga politikernas uppmärksamhet till något som i deras kretsar nästan blivit en styg-gelsens ord — RAS»

Det sista påståendet är ju alldeles riktigt. Hela den nuvarande världspolitikens utformas enligt den marxistiska tesen om allas likhet och likvärdighet, vilken har anammats långt in i de borgerliga kretsarna. FN:s insats i Kongo bygger just på föreställningen, att de svarta endast behöva skoling och utbildning för att snabbt bli likvärdiga med den vite mannen i kulturellt avseende. Hittills föreligga dock inga bevis härför. Tvärtom! Utvecklingen i Liberia, som sedan mitten av förra århundradet varit en fri negerstat, ger oss ovederläggliga bevis om en sorglig verklighet.

Även professor Luning måste väl medge, att det är anlagen för vissa egenskaper, genotyperna, som gå i arv — alltså icke de förvärvade egenskaperna. Är det ej med sanningen överensstämmande, att genotypen endast långsamt kan förändras genom samspelet med miljö och urval? Individens utformning är sålunda i första rummet icke så mycket beroende av skolning och receptiv förmåga utan fastmer av nedärvd karaktär, viljestyrka, skapar-förmåga och arbetsvilja. Slutsatsen härav måste bli, att de svarta ännu länge komma att vara i behov av ledning och kontroll, åtminstone tills de i en självständig stat hava visat sin förmåga att reda sig på egen hand.

Påståendet om allas likvärdighet är en förvrängning av den franska revolutionens teser. Det är en ovetenskaplig

Mordet på Laval - -

Forts. fra side 5

ved skrivebordet og tente en sigarett, mens advokatene tok plass på stoler som var stillet opp foran skrivebordet.

Naud var den første som brøt tausheten. Han forsikret de Gaulle om at han ingen sympati nærret for Lavals politikk og at han til og med selv hadde været med i motstandsbevegelsen. Men saken mot Laval burde gi anledning til å gjennomprøve hele problemet med kollaborasjon, for å kunne fastslå hvem som var skyldige og frikjene de uskyldige.

Men generalen forble ubevegelig. Bare av og til førte han sin sigarett til munnen — en kjempe-messig uniformert skikkelse bak bordet med øynene rettet mot et punkt på veggen.

Da Naud hadde talt, vandret de Gaulles blick et stykke bortover veggen til nesen hans syntes å være rettet mot den neste som tok ordet.

Baraduc talte om den ufullstendige forberedelse av prosessen, Jaffre om den skandaløse måte dommeren og juryen hadde opptrådt på. Da Jaffre taug, var det stille et øyeblikk. Så talte generalen for første gang: «Har dere ellers noe å bemerke, mine herrer?»

Det hadde de ikke. Han reiste seg og gikk bort til døren. Da de gikk ut, trykket han dem i hånden.

«Det er altså forbi alt sammen,» sa Laval. Det var en kjensgjerning han fastslo, ikke et spørsmål han stillet. Forsvarerne forsøkte å si ham at det ennå var håp, men Lavals høitlukkede optimisme hadde forlatt ham. Han avbrøt dem: «Skyter man folk om søndagen?»

Naud svarte at det var han sikker på de ikke gjorde. «Så blir det mandag,» sa Laval. De taug for det var ikke mere å si.

Søndag 14. oktober var Jaffre den første som kom. Laval ventet

politisk doktrin som kommunisten Alger Hiss lykkades smugla in i Førenta Nationernas Charter. Denne Hiss blev av den hemlige regeringen i USA placerad vid president Roosevelts sida som dennes förnämste politiske assistent under krigets slutskede. I spetsen för den kommunistiska liga, som överlämnade atomhemligheter till Stalin samt förberedde och verkställde Mandshuriets och Kinas överförande i kommunismens våld, dirigerade faktiskt det förrädiska spelet i Teheran och Yalta, där Roosevelt förrådade sin bundsförvant Chiang-Kai-shek och överlämnade hela Östeuropa till Stalin. Trots ihärdigt nekande blev Hiss överbevisad om sitt dubbelspel i kommunismens tjänst, men då hans brottsliga verksamhet upptäcktes och klarlades försent, kunde han endast dömas för mened.

(Forts. s. 8)

på ham i besöksværelset. De gikk tilbake til Lavals selle.

Dødsfellene var ikke adskilt fra de andre sellene i fengselsblokken, og de fanger som kom forbi på vei til samtaler med deres forsvarere, stanset et øyeblikk for å hilse på Laval. Han sa til dem: «Dere kommer bare fordi dere vet at jeg skal dø. Ak ja, vi skal alle sammen dø engang.»

Andre som kjente ham bedre omfavnet ham og sa: «Courage, Président!» «Vær ikke bekymret for meg,» svarte han. «Jeg skal vise dere hvorledes en fransk statsminister dør.»

I Paris var Naud og Baraduc imidlertid blitt ringt opp: «Maitre, det er blitt pålagt meg å meddele Dem at Pierre Lavals henrettelse finner sted imorgen tidlig. Møtested foran Justispalæet. Det er reservert vogn til Dem.»

Det var en disig efterårsaften da advokatene ankom til Fresnes. De merket straks at Laval og også Jaffre, som ventet på dem i besöksværelset, fant dette sene besøket påfallende. Laval lot blikket vandre fra den ene til den andre. «Nå,» sa han omsider, «er det avgjort nå?» Han stirret på Baraduc: «De ser så nedslått ut.»

«Jeg er bekymret,» sa Baraduc, «fordi vi ikke har hørt noe.»

Laval stirret på ham igjen. Så plutselig ble han seg selv igjen. fattet, besluttet og opplagt.

«Godt,» sa han. «Når det ikke er avgjort noe ennå er ikke alt håp ute. Men vi må skynde oss. Vi må kontakte de Gaulle, Leon Blum, Herriot, Mayer, Cachin, vi må kontakte dem alle, jeg kjenner alle sammen. De kan da ikke gjøre det av med meg slik. Hurtig, la oss få papir — jeg skal diktere Slik vil jeg ikke dø.»

Neste morgen skiftet Lavals advokater vogn på Place Dauphine. De steg inn i den vognen som ventet på dem, og den lille prosessjon kjørte avsted: riksadvokat Mornet i sin omfangsrige limousine, politiprefekten i en amerikansk vogn som en krysser, den midnattsblå fengselsvogn, som Laval var blitt kjørt til forhør i Palais Bourbon i og en patruljevogn fra politiet.

Vognene stanset mens fengselsportene ble åpnet. Innenfor møt tok fengselsdirektøren de ankomende uten et ord og førte dem til dødsellen.

En fangevokter åpnet og trådte tilside. I døråpningen sa riksadvokat Mornet de tradisjonelle ord: «Pierre Laval, vis Dem tapper!»

Laval lå på høyre side og med ansiktet mot veggen. Da hans advokater trådte inn, så de hvorledes han krøp lenger ned i sengen, som om han ikke ville stå opp.

Naud var forferdet over denne tilsynelatende feighet og så allerede for seg en scene med Pierre Laval, som skrikende ble slept avsted til sin henrettelse. Han trådte frem og rusket Laval kraftig i skulderen.

«Monsieur le Président,» ropte han, «i Deres advokaters navn, i historiens navn, vis Dem dog mo-

dig!»

Da svarte Laval: «Slik behøver De ikke tale til meg.» Med sin venstre hånd løftet han teppet og trakk det over hodet. Naud ropte: «Jeg bønnfaller Dem, Monsieur, vis litt verdighet! De kan ennå dø på en verdig måte.»

Laval snudde på hodet og først nå så de at han hadde trikolorskjerfet om halsen, hans embedstegn som borgermester i Auber-villiers. Øynene hans var glassaktige, det kom gurglende lyder fra munnen hans. Hans venstre hånd sank ned på sengekanten og en liten flaske falt ned på gulvet fra hans kraftløse fingre.

Rettsmedisineren dr. Paul tok opp flasken, snuste på den og erklærte straks: «Cyankalium». Han sendte bud etter en sykepleierske og undersøkte pasienten, som krummet seg av smerte på sengen. Han løftet en arm, følte pulsen og fastslo: «Han har bare noen minutter igjen.»

Embedsmennene så forvirret på hverandre, den sedvanlige eksekusjonsrutine var blitt avbrutt og i noen øyeblikker visste ingen hva de skulle gjøre. I disse øyeblikke da alt syntes å stå stille, fikk Naud øye på to ark papir på klappbordet ved siden av sengen.

Han tok dem opp og leste dem høyt. Det første brev var stilet til fangevokterne og inneholdt Lavals takk for deres menneskelighet og forståelse. I det annet hadde han skrevet: «Jeg tviler ikke mere på hvilken skjebne som venter meg. General de Gaulle har ikke nølet med å gi ordre til mordet på meg.»

(Fortsettes).

HVITE TIL SØR-AFRIKA

Med over 3.000 innvandrere til Sør-Afrika er den tidligere rekord for månedlig innvandring slått i oktober. Fra offisielt hold meldes at man regner med en innvandring i 1963 på over 30.000.

*

*Tolugt Mod er godt å hava.
Tidt mot Strømmen fær du kava,
um din Rett er nog so god.
Ymist fær du sjå og høyra,
som er ilt i Syn og Øyra,
tak det alt med tolugt Mod.*

(IVAR AASEN)

Forbundets kontor

i Kierschows gt. 5, Oslo er
åpent alle hverdager undtatt
lørdage fra kl. 10 til 15.
Sekretæren treffes bare onsdag,
torsdag og fredag i hver
uke mellom klokken 11 og
15 — Telefon 37 76 96.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Dødsdans i Prag

(Forts. fra s. 4)

og snur seg så to ganger om sin egen akse. Martin ser det store forbenet til den hellige Wenzels jernhest truende løftet, den grå muren i statuens sokkel kommer nærmere i rasende fart, noe lyst flagrer forbi — er alt slutt? Nei. Vognen står stille. Mellom sporvognsskinnene ligger en kvinne.

«Foreløpig er vi altså ikke i himlen,» sier Martin tørt. «Hva var det for noe? Hvorfor ville De avbryte vår henrivende bryllupsreise så plutselig, Michaela?»

«Jeg måtte — kvinnen — hun stod plutselig foran bilen —»

Begge går ut og bøyer seg over den liggende. Ansiktet hennes synes å være svart, men farget purpurrødt av feber. Hendene er iskalde. Martin slår på lommelykten sin, den blå lysstråle rammer ubarmhjertig kvinnens åpne øyne.

«Det er jo — hjelp meg, Michaela! Vi må ta med kvinnen.»

Michaela legger noen tepper på bunnen av bilen, hun har nok av tepper og på bunnen er det sikkerhet av hensyn til kontrollen. Martin bærer Marta Konrad inn. Da han vil legge henne på ryggen, stønner hun og velter seg over på siden. Det innbrente djevelens tegn brenner fremdeles på ryggen.

Vognen kommer bare langsomt frem og Martin må stadig avvise folk som krever legehjelp. «Har ikke tid. Det kommer noen Røde Kors-vogner straks etterpå! Der er det nok av leger,» lyver han rolig.

Foran bilen marsjerer en kvinne i brogede filler. På skulderen hennes ligger en pakke eller en ryggsekk. Skjønt Martin har skjelt henne grovt ut noen ganger allerede, traver hun ubekymret videre knapt to skritt foran bilen. Enten er kvinnefolket døv eller drukken.

Himlen er allerede mørk mot natten. Men det er ikke mainattens varme blå mørke som glatter ut og forynger ansiktene. Dette mørke har noe blekt og dumpt i seg. Ansiktene er utflytende og

JEG VAR —

(Forts. fra side 4)

digheter mot meg. Jeg kom først til høydene nord for Florenz 13. august om eftermiddagen. Under meg lå byen, vakker som alltid i et hav av lys. Men jeg hadde ikke megen tid til å nyde utsikten. Artilleriet skjøt stadig på våre stillinger med en ubegripelig ødsling av ammunisjon.

«Nesten hele Florenz er i engelskmennenes hender,» fortalte feltwebelen som kjørte meg til forpostene.

Men nå begynte veien å bli ufremkommelig, så jeg måtte gå av og ble overlatt til en motorsyklist. Vi humpet så avsted og kom til Villa Palmieri ved byens port. Det så forlatt ut her, men litt efter litt oppdaget jeg at husets kjellere var fulle av soldater. Andre lå ute på vakt i sine jordhuller.

(Neste gang: Med vidt åpne øyner i mørket).

askegrå, og alle ligner hverandre. Det er grinende masker med vellystige, skamløst blottede tenner.

Ved Brückl blir bilen stående fast. Her er også gaten full av mennesker som slentrer frem og tilbake uten mål. Den fillete kvinnen setter seg utmattet på stiggjettet og roter rundt i blusen sin. En fyrstikk flammer opp, den gamle røker en sigarett.

«Nå er det nok,» bruser Martin opp. «Se å dra pokker ivold, jeg skal videre!»

Kvinnen rører seg ikke. Michaela, som vil forhindre et raseriutbrudd av sin ledsager, bøyer seg ut av vognvinduet og sier overtalende: «De ser jo at vi må videre! Vær så snill å reis Dem!»

Kvinnen reagerer ikke. Isteden blir pakken på skulderen hennes levende. Skrikende av glede plumper Jakob ned på fanget til sin herskerinne og fløyter: «Wovonn kann der Landser denn schon trrr — —.» Denne schlager var dens yndlingssang og dens glansnummer. Skuffende likt kunne den efterligne den sentimentale stemmen til sangeren i ønskekonserten og skralte seg hver gang uten hjelp gjennom alle strofene. Men nå kom den til ordet «träumen», som den forvandlet til en skjærende «trrr».

Med en hånd skrur Michaela bilvinduet ned, med den annen kjærtegner hun den opphissede papegøye. «Men hvorledes er du havnet her, Jakob?» hvisker hun sakte. «Ta det med ro, du er hos meg! Er Jakob sulten? Er den stakkars Jakob fryktelig sulten?»

Modern —

(Forts. side 7)

Den doktrin, som Hiss lycades införa som hörnsten i FN-stadgan, användes nu som bräckjärn i kommunisternas kamp för att köra ut den vite mannen ur Afrika. Lyckas detta, blir följden helt säkert kaos och grymt slaveri i diktatur à la Ghana, allt under de röda tzarernas «beskydd» — ett andra steg i Lenins plan: «först Asien, sedan Afrika, varefter Amerika faller som en mogen frukt.» Samtidigt pågår attacken mot den vite mannen på en annan linje. Hans andliga kraft skall stäckas genom bastardisering i den «heliga» likhetens namn.

Marxisterna och deras andliga kumpaner världen runt driva en hård propaganda världen runt i detta syfte. De förneka risken vid svart innslag i de vitas blod. Här hemma hava vi nyligen haft ett lika sorgligt som løjligt eksempel härpå, nämligen det inlägg, som gjordes i «Tiden» av generaldirektör Richard Sterner och refererades i Aftonbladet av den 8.3.62 under rubriken: «Deltagare i gårdagens rasdebatt går emot ärfthlighetsforskare». — Herr Sterner, vilken tydligen icke äger den ringaste insikt i rasfrågan, dristar sig sålunda att utan stöd av några som helst

NYDEMOKRATISK RETTSVESEN

Vi nevnte sist en rettsak i Vest-Tyskland mot et par politifolk fra Det tredje rikes tid som ble dømt for drap fordi de hadde transportert noen jøder fra ghettoen i Lodz til en såkalt tilintetgjørelsesleir. De benektet begge å ha kjennskap til at det var hensikten å tilintetgjøre jødene.

Hvorledes disse såkalte rettsforhandlinger finner sted fremgår vel imidlertid best av følgende passus i AFTENPOSTE'S telegram: «Rettsformannen fastslo mandag at Fuchs og Bradfisch ikke hadde bevist at de ikke hadde vært tilstede da massemordene ble foretatt eller at de ikke hadde medvirket til forbrytelsene». Det forundrer oss ikke at AFTENPOSTEN ikke reagerer, men ellers er det jo ikke vanlig i sivilisert rettspleie at tiltalte skal bevise at de er uskyldige.

DR. VERWOERD OG GRØNLAND

Sør-Afrikas dr. Verwoerd har nylig holdt en tale hvori han bl. a. uttalte at de stater som truet med vold mot Sør-Afrika ikke var i stand til å gripe til våpen. De motstandere som stred med ord gjorde dette delvis av uvitenhet, delvis som følge av politisk utpresning og delvis helt

sakskäl tillrättavisa professor J. A. Böök, då denne försiktigt vågar framhålla vetenskapliga rön. Herr Sterner drar sig ej för att framkasta en rad felaktiga påståenden, varav flera måste stämpas som ovederhäftigt nonsens. Ett typiskt prov på marxistisk dumdryghet.

Vi skulle gärna vilja hänvisa herrar Luning och Sterner till en av de mest intressanta företeelserna ifråga om ras, nämligen det judiska folkets vandring genom tiderna. Sedan mer än 500 år före Kristus, då några hundra judar under Esras och Nehemias ledning återvände till Jerusalem från den babyloniska fångenskapen, har dessa mäns påbud om rasrenhet varit den ledande tråden i det judiska folkets livsföring. Inte bara de yttre utan även de inre egenskaperna — på gott och ont — hava bevarats, under det att värdfolken, babylonier, Pharaonernas egyptier, greker, romare och araber m. fl. hava gått under eller fallit tillbaka. Är ej ohämmad rasblandning till stor del skulden härtill? Man tvingas tro på riktigheten av den åsikt, som den judiske författaren D'Israeli — sedermera drottning Victorias

anelseslöst under kommunistisk innflydelse. Danmarks grønlandske mindretall lever langt under den sørafrikanske bantus' nivå, men likevel føler man seg som dansk minister ansvarlig for de sistnevnte. De nordiske stater burde for øvrig heller besvære seg over forholdene i de russiske satellitstater som ligger dem nærmest. (African Express).

FELLES RØD ØSTERSJØ-KOMMANDO

Sovjetsamveldet planlegger analogt med den felles overkommando for østblokkens landstridskrefter (Warzavapakten) nu også å underlegge paktstatenes flåter en felles marinekommando, som skal få sitt sete, ikke i Leningrad, men i Riga eller Pillau. Dermed ville krigsflåtene til Polen (4 torpedojagere, 12 ubåter og 30 schnelbåter) og den tyske sovjetzones, såvelsom Bulgarias og Romanias mariner blir lagt under sovjetisk enhetskommando. Hermed følger man da det eksempel som vestmaktene har gitt i NATO.

DET TYSKE ATOM-LASTESKIP

Det meldes nå at det første tyske atomdrevne skip, hvortil kjølen forlenget er lagt ved Kieler Howaldtswerken, allerede skal gå av

premiärminister och adlad lord Beaconfield — uttalade i sin bok «Endymion», nämligen att «blodet är nyckeln till världshistorien» och att denna synes så förvirrande, därför att «den skrivits av personer, som inte haft det ringaste begrepp om arvets (läs blodets) betydelse».

Om man sålunda på goda skäl kan antaga, att rasfrågan är av ytterligt stor betydelse för civilisationens och kulturens bevarande och framsteg, måste väl slutsatsen bli, den, att vi av alla krafter måste sträva att utröna sanningen i detta problem. Framför allt är det nödvändigt att bekämpa de mörkmän, som vilja låta en omstörtande politisk doktrin följa utslaget i en fråga, som kan betyda liv eller död, undergång eller framåtskridande för människosläktet. Var och en, som söker förhindra ett objektivt meningsskifte i rasfrågan och driva hotfullhets mot envar som vilja låta fakta tala, är sannerligen en odemokratisk bakåtsträvare och kulturs dödgrävare. Den moderna häxjaktens ledare måste avslöjas och deras skamliga hantverk stävjas!

Anders Johnsson.

stabilen ved «Kieler-Woche 1964». Skipet er konstruert som lasteskip og blir på 25.950 tonn. Lengden beløper seg til 171 meter. Byggetiden vil bli i alt 36 måneder.

VEL ANVENDTE PENGER

Kennedys morder stakk som kjent for noen år siden av til Sovjetsamveldet, men ble etter to års opphold lei av det og ville tilbake til USA. Han skrev da til Texassenatoren John Power og bad om hjelp. Det fikk han også. Han fikk penger av ambassaden til billett hjem — 435 dollars. Med tanke på det som hendte får en si det var vel anvendte penger.

LØNN SOM FORSKYLDT

Noe av det siste president Kennedy gjorde var å sende Harriman til Buenos Aires i forbindelse med den argentinske annulleringen av avtalene med de utenlandske oljeselskaper. Reisen var dog helt misslykket og nå taler den amerikanske regjering forbitret mot dette argentinske «rettsbrudd». Den husker tydeligvis ikke at USA selv beriket seg på både tysk og norsk privateiendom i forbindelse med verdenskrigen. De amerikanske oljeselskaper investerte efter at Peron var blitt styrtet med amerikansk hjelp, ca. 3 milliarder kroner i Argentina efter å ha avtvunget Perons efterfølger de nødvendige konsesjoner. Det er disse som nå annulleres.

AMNESTI I FRANKRIKE

Den franske regjering har til hensikt i forbindelse med julen og gi en stor del av de i forbindelse med Algerieaffæren arresterte amnesti sammen med dømte ekstremister. Men general Salan slipper vel ikke ut denne gang.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Elspedisjonstid alle hverdager undtatt lørdage kl. 10-15. Redaktør Melsom treffes onsdag - torsdag og fredag kl. 11 til 15.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450. Utgiver A/L Folk og Land